

The background of the cover is a detailed illustration of a character in a futuristic, grey and black spacesuit with a gold helmet, running across a massive, dark, and highly complex mechanical structure. This structure appears to be part of a larger spacecraft or space station, with various pipes, bolts, and panels visible. The scene is set against a deep space background filled with numerous stars and a subtle nebula. The overall color palette is dark, with greys, blacks, and blues, accented by the teal of the text and the gold of the character's helmet.

MARTHA
WELLS

STRATEGIE ÚNIKU

Z DENÍKŮ ROBOKATA

MARTHA WELLS
STRATEGIE ÚNIKU

Exit Strategy

Copyright © 2018 by Martha Wells

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © František Jahnátek, 2020

Cover © Jaime Jones, 2020

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-277-0698-3 (pdf)

MARTHA WELLS

STRATEGIE ÚNIKU

Z DENÍKŮ ROBOKATA

FOBOS

KAPITOLA

první

PO NÁVRATU NA STANICI Haveratton se mě pár lidí pokusilo zabít. Nepřekvapilo mě to. Vzhledem k tomu, kolik lidských životů jsem měl na svědomí já sám, mi to přišlo jako adekvátní reakce.

Lod' se pomalu přibližovala ke svému cíli a já netrpělivě čekal, až se konečně připojím na místní informační kanál. Intelligence tranzitního robota se pohybovala kdesi na úrovni solárního panelu, a tak mi nezbývalo než pečlivě kontrolovat veškeré přicházející i odcházející zprávy. Díky tomu se mi podařilo zachytit i pokyn k přistání. (Věděl jsem, že úmyslně mě tranzitní robot neprozradí, ale pravděpodobnost, že se tak stane omylem, byla víc než vysoká: rovných 84 %.)

Kontrolní věž na stanici HaveRatton povolila přistání, ale zároveň nám přikázala změnit směr a namísto

k privátním a komerčním plošinám zamířit až na konec veřejné zóny.

Pořád jsem měl u sebe plánek stanice, který jsem získal při své poslední cestě na stanici Milu. Nebylo tedy těžké identifikovat nové místo na mapě a všimnout si, že se nachází hned vedle základny místní bezpečnostní zásahové jednotky.

No jistě, to ani trochu nevypadá podezřele.

Šlo jim o mě? Možná. Pravděpodobně ano, ale jistě jsem to nevěděl. Tehdy na lodi cestovaly Wilke a Gerta, jejichž úkolem bylo sabotovat úsilí nezávislé společnosti Nokturno a získat pro skupinu Šerosvit teraformující zařízení. Možná šlo v první řadě o ně. Doufal jsem, že se společnost Nokturno postarala o zadržení Wilke a Gerty a přesvědčila vedení stanice HaveRatton, aby místo prohledala a shromáždila důkazy.

Tak jako tak na tom teď nezáleželo. Ať už na loď čekal kdokoli, musel jsem zmizet dřív, než přistane. Samozřejmě jsem se mohl pokusit navést loď na jiný kurz, ale to se mi nezdálo jako dobrý nápad. Vedení stanice by okamžitě poznalo, že někdo na palubě se zmocnil řízení, a to navzdory tomu, že se tam nikdo nemá nacházet a veškeré podmínky pro život jsou omezeny na minimum. Ostatně není se čemu divit. I takové velké stanice jako HaveRatton se musí mít na pozoru před případným útokem vykradačů stanic, a tím pádem i jakýmkoli podezřelým manévrem vesmírných plavidel. (Ne že by něco podobného bylo vůbec možné na lodi, s kterou jsem cestoval. Nevešlo by se sem víc než pár

vykřadačů a s ohledem na zabezpečení stanice by je hned na přistávací plošině rozstříleli. Ovšem na druhou stranu jsem mezi lidmi strávil dostatečně dlouhou dobu na to, abych věděl, že jsou schopni daleko pitomějších akcí.) Vedení stanice by mohlo zpanikařit a zahájit ostřelování lodi. Tranzitní robot by pravděpodobně nijak nezaagoval a mně se nechtělo vystavovat ho případnému riziku zničení.

Stručně řečeno, ještěže jsem si nechal skafandr.

Použil jsem ho při úniku z raketoplánu patřícímu Doně Abenové krátce poté, co na nás zaútočil bojový robot. Sice se mezitím stala ještě jedna nepříjemná věc, ale tu bych nejradši vymazal ze svojí vnitřní paměti. Bohužel takhle to u nás s vnitřní pamětí nefunguje. Z datového úložiště si můžu vymazat, co mě napadne, ale u organických částí mozku se jedná o něco naprosto nemožného. Moje tehdejší společnost mi sice paměť několikrát vymazala, a to včetně incidentu, kdy jsem zmasakroval slušný počet lidí, ale záblesky toho, co se tehdy stalo, se mi vracejí jako přízraky v nějakém nekonečném rodinném dramatu. (Jinak se mi samozřejmě nekonečná rodinná dramata líbí. To jen ty přízraky mě občas znervózňují.)

Když jsem se připravoval na přistání, uložil jsem skafandr do jedné ze skříní na palubě. Říkal jsem si, že jelikož loď převáží pasažéry jen sporadicky, potrvá to docela dlouho, než někdo začne skafandr postrádat v inventáři a hledat ho na jiných místech.

Teď jsem ho ale musel rychle rozbalit.

Vážně nestojím o to, aby mě tady chytili.

Nacpal jsem tašku pod kabát, vklouzl do skafandru a aktivoval ho. Zatímco loď mířila na přistání a blížila se k přistávací plošině, přesunul jsem se do zadní části lodi a zastavil se u vzduchové komory. Kolem poletovaly drony a zmateně pípaly. Nechápaly, proč se někdo objevil u evidentně špatného východu. Jakmile loď dosedla na plošinu, otevřel jsem komoru a vyklouzl ven. Zavřel jsem za sebou a vymazal poslední zbytky záznamu o svém pobytu na palubě.

Loučím se a díky za svezení.

Kdyby hlášení ze stanice Milu dorazilo o něco dřív (loď, na které jsem unikl, totiž nikam nespěchala), tak bych jen tak zmizet nestihl. Dozvěděli by se, že jakási bezpečnostní jednotka pronikla na Milu, zachránila pár lidí, nedokázala se postarat o záchranu jednoho robota a totálně odepsala tři bojové roboty. Kromě toho by lehce přišli na to, že žádné jiné vesmírné plavidlo Milu do té doby neopustilo.

Až začnou prohledávat loď a zjistí, že se na palubě nikdo nenachází, trochu jim to celou situaci zkomplikuje. Pochopitelně po sobě nezanechávám žádné zbytky jídla a na toaletě po mně taky nic nenajdete. Potřebuji jenom vzduch a občasnou sprchu. Ovšem o svém pobytu v koupelně jsem vymazal veškeré záznamy. Samozřejmě pokud by si někdo dal tu práci a použil forenzní analýzu, na moji přítomnost na palubě by přišel. Na druhou stranu ale netuším, jestli forenzní věda funguje v reálném světě stejně, jako to znám ze seriálů.

(Poznámka na okraj: vyhledat spojení *forenzní analýza*.)

Přistál jsem na druhé straně stanice a okamžitě provedl kontrolu okolí, jestli se náhodou poblíž nenacházejí bezpečnostní kamery a drony. Nedaleko stálo několik vesmírných lodí, ale neviděl jsem z nich nic jiného než obrovské pohybuující se nákladní moduly. Nikde ani stopa po kontrolních věžích, z kterých by mě někdo mohl snadno zahlédnout a podívat se nad tím, co tu proboha dělá bezpečnostní jednotka ve skafandru. Pár signálů jsem sice zachytil, ale ukázalo se, že se nejedná o nic jiného než o detektory hvězdného prachu a roboty nastavené na kontrolu překládaného materiálu. Vydal jsem se podél magnetických kolejí sloužících k bezpečnému přesunu nákladních modulů a zanedlouho narazil na robota, který zrovna odpojoval modul od velké mateřské lodi. Vstoupil jsem mu do komunikačního kanálu a seznámil se s jeho pracovní náplní. Zároveň jsem se dozvěděl, že mateřskou loď řídí tranzitní robot, posádka dostala pár dní volna a všichni pasažéři už dávno vystoupili. Zeptal jsem se robota, jestli bych mohl nastoupit ještě před připojením nového modulu, a zakrátko jsem přijal kladnou odpověď.

(Lidi nikdy nenapadne, že by robotům měli vysvětlit, že se nemůžou jen tak dát s někým cizím do řeči. Zpravidla jsou naprogramováni na eliminaci jakýchkoli pokusů o krádež a násilné vniknutí, ale ne na to, aby odmítli robota, který je o něco zdvořile požádá.)

Nastoupil jsem tedy a vykročil ke vzduchové komoře. Kontaktoval jsem tranzitního robota a obratem mi přišla

odpověď. Neměl jsem čas na to, abych ho přesvědčoval a uplácel seriály, a tak jsem se rovnou prokázal bezpečnostním klíčem, který jsem si předtím stáhl z paměti kontrolního robota. Požádal jsem o vstup na palubu a během sekundy jsem obdržel zprávu: *Vstup povolen.*

Prošel jsem komorou do nitra lodi, vysoukal se ze skafandru a našel skříňku, kam jsem ho uklidil. Napojil jsem se na nedalekou kameru a po delší době jsem uviděl, jak vlastně vypadám. Skvrny po tělních tekutinách jsem stihl odstranit už cestou sem. Vydatně mi v tom pomohla koupelna pro pasažéry na palubě transportní lodě. Jediným problémem byly díry po projektilích a létajících šrapnelech. Naštěstí jsem měl na sobě bundu šedé barvy a rány tak víceméně splývaly s oblečením. Límeček košile jsem si zezadu na krku upravil tak, aby nikdo nepostřehl prázdnou skulinu, kde byl původně umístěn dataport.

Za normálních okolností by si toho nikdo z lidí neměl všimnout. Koneckonců jen málokdo se kdy setkal s bezpečnostní jednotkou bez brnění a pravděpodobně by si každý řekl, že se jedná o jakýsi doplněk pro vylepšeného člověka. Jenže pokud ti, kteří změnili kurz lodi, šli doopravdy po mně, nepřekvapilo by je, že za vylepšeným člověkem se skrývá bezpečnostní jednotka.

(Asi trochu přeháním, ale nervozita bývá jednou z nevýhod organických tkání u robokatů. Za výhodu naopak považuji fakt, že si díky svým organickým částem až paranoidně všímám detailů; což se mi ale někdy nevyplácí.)

Ujistil jsem se, že používám správný kód a pohybem těla i chůzí se co nejvíc podobám člověku. Vymazal jsem údaje o své přítomnosti z palubního deníku a vyšel přes vzduchovou komoru ven. Napojil jsem se na místní komunikační přenos a pronikl do nastavení bojových dronů. Příkaz zněl jasně: nevšímejte si mě! Zamezit tomu, aby někdo odhalil mé energetické zbraně na předloktí, pro mě bylo vždy jednou z priorit. Tentokrát jsem ke svému arzenálu musel ještě připočíst projektilovou zbraň a tašku plnou munice.

Ze stanice Milu jsem si vezl zbraně původně patřící Wilke a Gertě a během letu jsem volný čas využil k tomu, že jsem je rozebral a zase sestavil do skladnější polohy, aby je bylo možné lépe ukrýt. Od tohoto okamžiku se ze mě stala vzbouřená bezpečnostní jednotka se zbraní určenou pro likvidaci ochranky v brnění. Až se rozhodnou za mnou pustit, budou vědět proč.

Od první zkušenosti s detektory zbraní v zóně volného obchodu uplynula už nějaká doba a procházet jimi bylo pro mě čím dál snazší. Hlavně si musíte zapamatovat odlišnosti jednotlivých detektorů. Řekl bych, že nejvíc mi celý ten proces kódování a dekodování spolu s rychlou reakcí na odezvu různých systémů pomohl v tom, že vytvořil nová nervová zakončení v mozku a uvolnil tak operační paměť. Poprvé jsem si toho všiml na stanici Milu, kde jsem se musel obejít bez podpory centrálního a bezpečnostního systému, a myslel jsem, že se mi rozskočí mozek. Vidíte? Tvrdá práce přináší ovoce.

Zorientoval jsem se na mapě a vydal se z té domněle bezpečné sekce k hlavní pasáži stanice. Cesta vedla nad veřejným prostorem pro výstup a dál kolem přistávací plošiny, na kterou odklonili loď.

Mezi lidmi jsem se už pohyboval dost dlouho na to, abych věděl, že nemám důvod k panice. Celkem nedávno jsem musel strávit nějaký čas s těmi, kteří ve mně viděli vylepšeného člověka a bezpečnostního poradce zároveň, a mluvili se mnou bez zábran. Musím ale přiznat, že se mě párkrát panika zmocnila.

Snad už jsem na tom o něco lépe.

Každíčký nerv v mých organických částech se napnul k prasknutí, když jsem se připojil k jedné skupině pasažérů složené z obyčejných i vylepšených lidí. Naštěstí mají všichni dost práce sami se sebou. Nikdo tu není doma a každý musí neustále kontrolovat nejnovější informace o odletech, komunikovat s někým vzdáleným, nebo si vyhledávat recenze nejnovějších seriálů. Při procházení kolem plošiny s lodí jsem zaregistroval nějaký shon a ruch. Spolu s ostatními kolemjdoucími jsem se podíval dolů na plošinu.

V útočné formaci tam stálo dvacet tři po zuby ozbrojených postav. Soudě podle absence signálu a typicky lidských pohybů jsem odhadl, že se mezi nimi nevyskytovala žádná bezpečnostní jednotka, nanejvýš člověk s vylepšenými schopnostmi. Nad hlavami se jim v pohotovosti vznášelo čtyřicet jedna dronů různých velikostí a palebných schopností. Zachytil jsem signál jednoho z dronů provádějícího běžnou kontrolu stanice a využil jsem jeho

kamery, abych se podíval na logo společnosti, kterého jsem si všiml na uniformě jednoho z lidí. Nejdřív jsem ho nedokázal rozeznat, ale po chvíli jsem pochopil, že se jedná o logo stanice HaveRatton. Uložil jsem si ho do paměti s tím, že si k němu později vyhledám další odkazy.

Členové místní ochranky stáli opodál u vstupu do zóny vyhrazené pro vedení stanice a bedlivě sledovali vykládku lodi. Bylo mi jasné, že někdo nelenil a povolal celý ozbrojený tým složený ze zásahovky a místní ochranky, což vyžaduje jisté úsilí a peníze. Normálně pro obstarání důkazů nepotřebujete dvacet tři po zuby ozbrojených lidí a k tomu hejno dronů.

Ochranka stanice se pravděpodobně rozhodla, že si přes drony pohlídá zásahovou jednotku, která se promenáduje po jejich rajónu. Projel jsem si data jednoho z bezpečnostních dronů a zjistil jsem, že už hodinu přijímá instrukce a prochází jím další komunikace. Stáhl jsem si je a vyhledal si výskyt slova *bezpečnostní jednotka*. Výsledky se objevily okamžitě.

Bezpečnostní jednotka. Skutečně se nachází na palubě?

Přijali jsme hlášení, že ano.

Kdo ji ovládá?

Nikdo. Vzbouřila se.

O kom je asi řeč?

Tehdy v zařízení pro teraformaci na stanici Milu mě Wilke a Gerta poznaly a pochopily, že mají před sebou

bezpečnostní jednotku. Jenže to, co se hodilo tenkrát, by mi teď situaci příliš neulehčilo. Nesmějí mě poznat. Teď vážně ne.

Můj parťák ART mi změnil konfiguraci, a dokonce o centimetr zkrátil končetiny, takže jsem při běžném pohledu nepřipomínal bezpečnostní jednotku. Všechny tyto kódované změny měly za následek to, že mi na těle vyrašily chloupky a kůže v místech, kde se potkávaly organické části s neorganickými, připomínala kůži vylepšeného člověka. Možná to vypadá jako banálnost, ale ART mi tvrdil, že to bude vypadat věrohodněji. (Dost si v tom věřil.) Kromě toho mi zhoustlo obočí a vlasy, a taky obličej prošel podstatnou změnou. Nadšený jsem z toho sice nebyl, ale neměl jsem na výběr.

V každém případě jsem ale věděl, že na něco takového člověk, který už někdy bezpečnostní jednotku potkal, nenaletí. (Na druhou stranu by mě ale nemělo překvapit, že pokud před Wilke a Gertou vyběhnu na zeď, tak je asi napadne, s kým mají tu čest.) Jak ve svém chování, tak i vzezření jsem měl pořád co dohánět; bylo načase s tím zase něco udělat.

Ještě na lodi jsem použil ARTovy přednastavené pokyny a dočasně urychlil růst vlasů. (Skutečně jenom dočasně, protože kdyby se cokoli zvirtlo a já začal připomínat přerostlého opičáka, byla šance celý ten proces zastavit.) Přidal jsem ještě další dva centimetry a přerušil růst.

Pro lepší představu jsem si našel snímek ze staršího záznamu, pořízeného přes kameru doktorky Mensahové. Nedělám podobné věci často. Koneckonců k čemu by mi

taky bylo sledovat, jak vypadám. Snímek se mi ale uložil spolu s ostatními, když jsem sbíral informace o svých klientech. Podle časového údaje zachytil snímek scénu, kde stojíme vedle modulů a pomalu nám dochází, že nás skupina Šerosvit hodlá do jednoho zničit. Doktorka Mensahová mě tehdy poprosila, abych ukázal svou tvář a získal si tak důvěru zbývajících členů týmu.

Porovnal jsem snímek s obrazem na kameře jednoho z dronů. Vážně jsem po všech těch změnách vypadal jinak a víc lidsky.

Sám sobě jsem se nelíbil.

Ovšem teď, když jsem se vrátil na HaveRatton a nejmenované bezpečnostní složky po mně vyhlásily pátrání, pochopil jsem, že změna vzhledu má své opodstatnění. A taky jsem se potřeboval zbavit proděravělého oblečení. Na konci pasáže jsem se přinutil vstoupit do jednoho z místních obchodů.

Několikrát jsem už použil nákupní automaty, například ke koupi paměťového klipu, ale ve skutečném obchodě jsem ještě nikdy nebyl. Samozřejmě i tady bylo vše automatizováno a díky seriálům jsem věděl, jak postupovat, ale přesto jsem se cítil divně. (Musím dovysvětlit, že tím divným pocitem mám na mysli vzrůstající pocit úzkosti.) Naštěstí existují lidé, kteří při nakupování zakouší podobné stavy zoufalství, a z toho důvodu se vám při vstupu do nákupního centra otevře v komunikačním kanále podrobný interaktivní návod, jak v obchodě nakupovat. Navedl mě do jednoho z prázdných a kompletně uzavřených nákupních boxů. Když za mnou zapadly dveře, ulevilo

se mi tak, že mi ukazatel výkonnosti poposkočil o půl procenta. Jakmile jsem naskenoval svoji platební kartu, otevřela se přede mnou nabídka různých druhů zboží.

Označil jsem sekci s názvem *Základní, praktické a pohodlné na cesty*. Váhal jsem nad výběrem košil, širokých kalhot, kaftanů, tunik a kabátů dlouhých až na kolena. Lákalo mě si to všechno na sebe navléknout a vytvořit si tak určitou ochrannou bariéru mezi svým tělem a vnějším světem, jenže jsem se zalekl toho, že by to vypadalo hodně podezřele. (Strávil jsem už dost času nad tím, jak pohybovat rukama při chůzi a při zastavení. S oblečením navíc by si někdo mých nemotorných pohybů určitě všiml.) Zaujaly mě šátky, klobouky a další pokrývky hlavy, ale řekl jsem si, že přesně takové oblečení by použila bezpečnostní jednotka na útěku, aby zakryla svoji identitu, a na bezpečnostních kamerových záznamech bych zbytečně přitahoval pozornost.

Na předchozích cestách jsem už vyzkoušel dva druhy lidského oblečení, a měl jsem tedy hrubou představu o tom, v čem bych se mohl cítit nejlíp. Popadl jsem jeden pár nastavitelných pracovních bot, podobných těm, které jsem tehdy vzal na stanici volného obchodu, a zajišťujících dostatečnou ochranu při nárazu. Dál jsem si vybral kalhoty se spoustou uzavíratelných kapes, košili s dlouhým rukávem a límečkem na přikrytí otvoru po data-portu. Nakonec jsem přihodil mikinu s kapucí. Dobrá, připouštím, že jsem koupil skoro přesně to, co jsem měl celou dobu na sobě, ale v černé a modré barvě. Zaplatil jsem kartou a z prodejního okna vypadlo několik balíčků.